

[Hans Schmidt.]

mark, men fordi de følte sig forpligtet overfor deres folk og der har handlet ud fra en overbevisning, der bunder så dybt, at de satte deres liv ind derpå. Jeg kan ikke se andet, end at denne krigsindsats — indenfor eller udenfor frikorps Danmark — måtte kunne betragtes som tilladt og i alt fald ikke anses for et strafferetligt problem. Sagen er jo også den, at rigsdagen har været inde på spørgsmålet om at holde krigstjeneste udenfor opgøret eller i alt fald at begrænse den strafferetlige forfølgelse. I § 10, stk. 1, i straffelovstillægget, der kriminaliserer tysk krigstjeneste, findes der en bestemmelse om, at der under visse forhold kan finde strafnedsættelse sted, og at der under ganske særlige omstændigheder kan undlades at rejse tiltale, og der har været enighed om, at denne bestemmelse ikke skulle underkastes nogen indskrænkende fortolkning. Jeg kan her henvise til betænkningen afgivet af folketingets udvalg den 28. maj 1945 og til betænkningen afgivet af landstingets udvalg den 31. maj 1945. Desuden var man oprindeligt ganske generelt inde på, at der kun skulle kunne rejses tiltale efter straffelovstillægget i de grove tilfælde, hvor en fængselsstraf af 4 år og derover kunne anses for rimelig. Der hersker heller ingen tvivl om, at Rytter ved sine undersøgelser kom til det resultat, at disse frivillige ikke burde have været straffet, og at rigsdagen netop var inde på at sikre sig imod, at der blev rejst tiltale mod dem, for så vidt der ikke skulle foreligge ekstraordinære forhold i de enkelte tilfælde. Jeg skal her ikke komme nærmere ind på detaljerne, men ville være taknemlig, dersom den højtærede justitsminister kunne tænke sig at tage sagen op til overvejelse, eller dersom man kunne beslutte sig til at drøfte hele sagen i et udvalg.

Jeg skal her dog nævne, at de frivillige ikke alene er blevet ramt ved fængselsstraffen, men at man også har rejst tilbagebetalingskrav imod dem i henhold til lov nr. 500 af 9. oktober 1945 for de underholdsbidrag, som deres familier har modtaget, medens de stod i tysk krigstjeneste. Denne lov af 9. oktober 1945 ses i første linie at være rettet mod virksomheder, der har opnået fortjeneste ved arbejde eller

leverance af erhvervsmæssig karakter i tysk interesse.

Jeg kunne tænke mig, at man under lovens behandling her i tinget ikke har været specielt inde på spørgsmålet om tilbagebetaling af familieunderstøttelse af den her omhandlede art, således at det kun har været muligt at inddrage disse forhold under loven igennem dennes § 10. Her bestemmes det, at personer, der på andre grundlag, d. v. s. ikke på erhvervsmæssigt grundlag, direkte eller indirekte har modtaget betaling fra Tyskland, kan tilpligtes at tilbagebetale til statskassen den del af den derved oppebårne indtægt, som ligger ud over, hvad der under hensyn til forholdene må anses for passende. Det erkendes, at domstolene har givet revisionsudvalget og ankenævnet medhold i de afgørelser, der drager underholdsbidragene ind under denne bestemmelse. Det erkendes også, at finansministeriet er gået lempeligt frem i alle de tilfælde, hvor der ikke er formueværdier tilstede til dækning af statens krav. Men vi har indenfor mindretallet dog ment, at sagen burde tages op til en ny behandling, og har den 9. juni 1952 rettet en henvendelse til statsministeren desangående.

Desuden ville vi være interesseret i en forhandling angående de embedsmænds og funktionærers forhold, der, uden at de kunne sættes under tiltale efter straffelovstillægget, er blevet straffet ved afskedigelse eller ved fortabelse af deres pensionsrettigheder, f. eks. ved kendelse afsagt af tjenestemandsdømstolen eller den ekstraordinære undersøgelseskommission.

Jeg vil også gerne gøre mig til talsmand for en fremskyndet hjemsendelse af de sidste mænd, der endnu holdes tilbage i fængslerne, således at opgøret efter 1945 også på dette punkt kommer til en afslutning.

Med hensyn til konfiskationsloven er der i løbet af tiden, der er gået, indført en lempeligere behandling af sagerne, men vi må fortsat fastholde, at det synes urimeligt, når man behandler bygninger, der har tilhørt Wohlfahrts- und Schulverein i Flensburg, og som tjente kulturelle formål for mindretallet, som fjendtlig tysk ejendom. Det drejer sig her, så vidt jeg kan se, om ialt 6 ejendomme, deriblandt den tyske folkehøjskole i Tinglev, der blev bygget til